

ИЗДАЙ-НИКЪТЪ

Данчо предпазливо бутна пжтната врата и гузно влѣзе въ кжщи. Майка му веднага го изгледа отъ глава до пети. Краката му бѣха изкаляни, лицето издраскано, по дрехитѣ му зѣеха голѣми дупки.

— Данчо, ти пакъ си се билъ?

— Не. Паднахъ и се ударихъ.

— А отъ какво сж тѣзи дупки по дрехитѣ ти?

— Закачихъ се на чина. Нали и вчера се закачихъ. Учителътъ все казва, че ще поправятъ чина, а още не сж го поправили.

— Лъжешъ! Азъ зная, че чиноветѣ ви сж нови и че си се билъ, като си излѣзълъ отъ училището.

— Не лъжа. Кой ти каза?

— Едно врабченце. Кацна на крушата и запѣ: „Чинъ, чинъ, чино Пѣйовице, вашето момченце пакъ се би.“

— Излѣгало те е — оправдава се Данчо, а на ума си вика:

— Все това врабче. Ехъ да го зная, кое е то! Ще го науча да разбере.

Всѣки день, щомъ Данчо се завърне въ кжщи, все нѣкой го е издалъ на майка му: кога, че се е билъ, кога, че не си е знаялъ урока. Майка му казва, че било врабчето. То ще е. Кой ще е другъ?

— Ще го намѣря азъ! — закани се Данчо.

Три дни не ходи той на училище, кри се между чимширитѣ въ двора, или у съседитѣ и все врабчето търси.

Най-после Данчо видѣ врабче да каца на тѣхната круша, точно на онзи клонъ, който виси надъ прозореца.

— Това ще е — помисли Данчо.

— Чинъ, чинъ, чинъ! — запѣ врабчето.

— Иска да рече чино, — помисли си Данчо — но не може още да си оправи езика.